NU SUNT CE PAR A FI: CAPCANE ETIMOLOGICE ÎN TOPONIMIE

MARIA DOBRE

Fenomene ale limbajului popular ca: accidentele fonetice, brevilocvența, omonimia, întâlnită şi la nivelul limbii literare, ori etimologiile populare – acestea din urmă fiind o consecință a pierderii motivației toponimelor formate de la termeni curenți –, a legăturii dintre nume şi obiectul denotat, îl pun, uneori, pe cercetătorul onomast în dificultatea de a opta pentru o soluție etimologică ori alta, generând explicații eronate.

Asupra unor astfel de toponime din DTRO şi DTRM, interpretate greşit din punct de vedere etimologic, ne vom opri în paginile următoare. Într-o mică măsură vom avea în vedere şi unele toponime care n-au văzut încă lumina tiparului din DTRM.

Schimbările fonetice combinatorii sau pur şi simplu spontane, frecvente în grai, generează în toponimie variante formale, sursă a unor etimologii greşite, mai ales dacă acestea au fost preluate pe cale oficială în denominația satelor. Un exemplu de acest fel este numele unui sat din *c.* Coloneşti – Ot., care apare cu două intrări în dicționarul toponimic: ***Batâru***, atestat în IN 1861, 1908, 1912, 1926, 1932, 1943, şi ***Bătaru***, atestat în IN 1865, 1873. Aproximativ la fel s-a întâmplat şi în cazul oiconimului ***Drăgioiu*** *c.* Olanu – Vl., neconsemnat în dicționarul toponimic cu această formă, dar beneficiind de două intrări prin variantele sale formale din diferite izvoare, respectiv ***Dragioiu***, *a. Dragioi* într-un document de la **1680**, preluat de nomenclatoarele din **1861, 1926** şi **1943** şi ***Drăgoiu*** cu o primă atestare la **1626**: *Drăgoi*, apoi *Drăgoiu*, în **1778**, *Drăgoiul* 1898 (MDG), *Drăgoiu* (IN 1932), iar, prin roire, apare ca element component al denumirii unui sat de pe raza aceleiaşi comune, ca *Drăgioru* (– Alba), atestat în indicatoarele din **1896** şi **1908**.

Că etimonul antroponimic este *Batâru* ori *Bătaru, Drăgioiu* ori *Drăgoi*, este mai puțin grav, dar sunt cazuri în care administrația a reținut ca nume de sat o variantă fonetică ce creează confuzii în interpretarea etimologică.

În această situație se află ***Coloneşti***, sat *c.* Coloneşti – Ot. Etimonul îndepărtat care a generat numele de grup *coloneşti* nu e, cum ar părea, termenul neologic *colon* şi niciun eventual antroponim omonim, ci un nume de persoană *Colun*, cf. *colun* 'măgar sălbatic'. De altfel, primele atestări istorice ale oiconimului în discuție sunt la **1570** şi **1601**, *Coluneşti*, în consonanță cu etimonul propus de noi.

FD, XXVII, Bucureşti, 2008, p. 5–11

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

Tot o variantă fonetică, dublată de o etimologie populară, sub influența cuvântului *crâmpei*, pare a fi şi numele unui alt sat din județul Olt: ***Crâmpoaia***, explicat în DTRM prin *np. Crâmpoaia*.

Istoricii au intuit corect etimonul în forma cu metateză a toponimului, atestat într-un document slavon al lui Radu Voievod, la **1536** sub forma *Crăpoi,* atunci când, în DIR XVI, II p. 215, l-au înregistrat *Cârpoi*, asemenea unui alt nume de sat din Buzău, atestat la **1594** în documente diferite atât în forma cu metateză: *Crăpeşti* (DIR XVI, VI, 163), cât şi în forma etimologică *Cârpeşti* (DIR XVI, VI 153). În cazul toponimului buzoian, în DTRM s-a optat, de această dată, pentru forma titlu: *Cârpeşti*. Aşadar, etimonul oiconimului din județul Olt este *np. Cârpoaia* cf. *np. Cârpă*, nu *Crâmpoaia*. Greşeli de acest fel s-au produs prin ignorarea avertismentului dat de coordonatorul DTRO, Gh. Bolocan, care, în *Introducere*, atrăgea atenția asupra unor greşeli de tipar care apar în indicatoarele de localități din secolul al XIX-lea, propunând ca aceste variante grafice (fonetice) să apară ca articole-trimiteri: „un nume ca *Olăreasa* (IN 1865, 1887, 1896), figurează la articolul *Ulăreasa*, sat în jud. Dolj. La locul alfabetic s-a făcut trimiterea ***Olăreasa*** *v.* ***Ulăreasa*** (p. 18).

La originea unui toponim ca ***Bonu (Morii)*** zăvoi *c. Galicea* – Vl., se poate intui un entopic *tabun* 'păşune', în variantă fonetică, interpretare valabilă şi pentru toponimul doljean: ***(Balta) Bonului***.

O variantă fonetică, rezultat al sonorizării consoanei *p (> b)* din toponimul ***Copițelele*** – Gj., a făcut ca acesta să aibă două intrări în dicționar şi, bineînțeles, cu etimologii diferite. Astfel, la ***Cobițelele*** s-a propus ca etimon *cobiță* 'crov', iar la ***Copițelele***, *copiță,* la rându-i variantă atestată de la *căpiță*, 'grămadă de fân' (GLMT).

Ignorarea unei variante fonetice prin haplologie, în cazul toponimului argeşean ***Dotăria***, pădure *c.* Muşăteşti – Ag., a dus la o etimologie ca: *dotă* 'donație' + suf. *-ărie*, când, de fapt, este vorba de *dohotărie* 'instalație primitivă, o simplă groapă pentru distilarea dohotului', cf. *dohot* 'păcură, catran'[1].

Nu puține sunt greşelile pricinuite de o transcriere neatentă din diferite izvoare. Este ştiut de către cei care au consultat MDG că toponimele compuse sunt înregistrate alfabetic atât după primul element al construcției, cât şi după cel de-al doilea, când acesta poate fi un nume propriu; aşa se face că au apărut fişe ca ***Adâncații Mari*** şi ***Adâncații Mici***, contrase din ***Valea Adâncății Mari / Mici*** prin ignorarea unui semn diacritic (ă > a) şi a articolului definit ***-i***, marcă a genitivului. În consecință, etimologia propusă a fost: *top* ****Adâncați*** + determ. adj. şi nu ***Adâncata*** + determ. adj., în condițiile în care se voia reconstrucția formei de N. De fapt, valea ***Adâncata Mică*** este şi ea inserată în dicționar, cu câteva rânduri mai sus.

Construcțiile brevilocvente în toponimie îmbracă aspecte diferite.

[1] Emil Petrovici, *Studii de dialectologie şi toponimie*, Bucureşti, 1970, p. 166–167.

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

Toponimele analitice, formate din două toponime compuse, cu elipsa unuia dintre entopice, uneori precedat de o prepoziție, în exemple ca: ***Dosu Lupului*** – Db. < ***Dosu Văii Lupului***, ***Cimitiru de Blană*** – Tr. < ***Cimitiru cu Biserica de Blană*** (= din bârne) cf. ***Biserica de Lemn*** – Ph.), ***Gura Vacii*** – Ag. < ***Gura Văii Vacii***, ***Troița de la Gura lui Țigan < Troița de la Gura Văii lui Țigan*** etc., reprezintă una dintre manifestările omonimiei.

Greşelile în interpretarea etimologică s-au produs ori se pot produce prin ignorarea determinantului toponimic, considerându-se, prin analiza formală, ca determinanți substantivali formele: *de Blană, Lupului, Vacii* etc.

Într-un toponim ca ***Satu lu Târgu*** – Gj., determinantul nu este substantival, aşa cum se menționează în DTRO ci toponimic, deoarece ne confruntăm cu o construcție contrasă din ***Satu lu Târgu Gilort***.

O sursă de explicații etimologice eronate o reprezintă şi toponimele compuse – nume de aşezări umane la forma de N–Ac. În cadrul acestora se delimitează două situații[2]: sunt pe de o parte nume formate din două toponime autonome între care nu există raport de determinare, reprezentând fiecare numele unui sat aparținând aceleiaşi comune, care, la un moment dat, au ajuns să desemneze un singur obiect geografic, ca: ***Afumați-Amzuleşti*** – Dj., ***Bengeşti-Ciocadia*** – Gj., ***Berteşti-Polizeşti*** – Br., ***Păuşeşti-Ursăreşti*** – Vl. etc., iar, pe de altă parte, în structuri similare, asimilate greşit unor apoziții, se poate identifica un raport de determinare, exprimând apartenența, ca în cazul următoarelor două toponime: ***Casa Veche – Olanu***, sat *c.* Olanu – Vl.; ***Drăgăneşti – Vlaşca*** comună – Tr., ce a aparținut fostului județ Vlaşca. Aşadar pentru cele două toponime, etimologia este *top* ***Casa Veche***, respectiv top ***Drăgăneşti*** + determ. top., nu ***Casa Veche + Olanu***; ***Drăgăneşti + Vlaşca***.

În unele construcții brevilocvente, soluțiile etimologice date pe baza analizei formale, pot duce la explicații bizare, incompatibile cu determinatul. Astfel, în ***Coasta Deasă***, pădure – Ph. şi ***Piscu Des***, brădiş – Ag., adjectivul: *deasă / des* califică obiectul denotat respectiv *pădure* şi *brădiş*, nu entopicele: *coasta*, respectiv *piscu*.

Întrebări ar putea ridica şi toponimul ***Ulmul Scurt***, vale mică, dacă n-am identifica, în acelaşi areal, ***Valea Ulmu*** *c. Lunca Corbului* – Ag. Şi aici calificativul face referire la obiectul denotat nu la apelativul *ulmul*, după cum spune informația de pe teren: „e o vale mică; dă în Ulmu”.

Faptul că o moşie prahoveană poartă denumirea de ***Radu Vodă***, aceasta nu înseamnă, neapărat, că a aparținut domnitorului ***Radu Vodă***, ci mănăstirii ***Radu Vodă***.

Tot numele unei mănăstiri, ***Sărindaru***, stă şi la baza unor oiconime ialomițene ca ***Sărindaru de Jos*** şi ***Sărindaru de Sus***.

Omonimia, ca fenomen lingvistic complex, ce priveşte îndeosebi vocabularul şi într-o mai mică măsură, morfologia şi sintaxa, reprezintă unul dintre factorii

[2] Maria Dobre, *Observații privind unele etimologii în DTRO*, în LR XLIX (2000), nr. 1, p.65–68.

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

generatori de greşeli în munca lexicografului toponomast. Acest lucru se petrece în condiţiile în care aceeaşi formă poate să ascundă la fel de bine un termen curent, un antroponim sau alt toponim. De exemplu, un toponim ca ***Areta***, pârâu – Bz., a. **1751**, poate fi explicat mai degrabă printr-un cuvânt comun ***arete***, variantă fonetică de la ***herete*** 'uliu', frecvent în grai (DA), decât printr-un antroponim omonim, ori, cel puţin, trebuie luată în consideraţie şi această posibilitate.

Cea mai banală formă de omonimie se întâlneşte atunci când unele cuvinte polisemantice ajung să denumească un obiect geografic ori altul, situaţie în care lexicograful trebuie să intuiască ce anume sens a putut declanşa procesul denominativ, făcând asocieri cu natura reliefului, cu ocupaţiile şi obiceiurile oamenilor, cu statutul lor social.

Să considerăm, de exemplu, cuvântul ***atârnat***, fixat în 22 de toponime munteneşti, ca adjectiv substantivat la plural: ***Atârnaţi***. Analizând sfera semantică a adjectivului ***atârnat***, s-a putut reţine sensul 'care se află în pantă, într-un povârniş', valabil pentru toponimele din regiunea colinară, nu însă şi pentru satele de câmpie, pentru care, după noi, ar fi mai plauzibilă semnificaţia de 'dependent', sinonim cu 'aservit', cf. ***atârnare*** 'dependenţă', în opoziţie cu ***neatârnare*** 'independenţă'. Am în vedere unele nume de aşezări din judeţele Călăraşi, Giurgiu, Ilfov, Teleorman: ***Atârnaţi*** [9, 12, 15, 19, 20, 21], sate de rumâni, de ţărani dependenţi.

O cercetare mai atentă a toponimelor formate cu ajutorul apelativului ***cot*** ar fi dus la concluzia că nu este suficient să menţionăm ca etimon: ***cot*** + determ. antrop. / toponimic, prea banal pentru a mai fi glosat etc., întrucât cuvântul nu are în toate cazurile, semnificaţia general cunoscută de 'cotitură' ci şi pe aceea de 'măsură agrară', aşa cum ne sugerează următoarele exemple: ***Cotu Boieresc*** – Gj.; ***Cotu Oamenilor*** – Vl., sau, nume de moşii din vechi izvoare istorice: ***Cotu lui Timişi*** – Gj. *a.* **1850**, ***Cotu lui Usain*** – Mh., *a.* **1776** etc. (DTRO)[3].

Una dintre manifestările frecvente ale omonimiei se întâlneşte la toponimele formate din două entopice, în care determinantul este considerat adesea toponimic, nu substantival, cum ar fi normal. Faptul că unele dintre acestea se pot toponimiza nu ne îndreptăţeşte să le considerăm, invariabil, ca nume proprii, de sine stătătoare. Elementele următoare, formate de la termenul geografic ***cap*** sunt edificatoare: ***Capu Coastei*** – Ag., Db., ***Capu Crângului*** – Bz., ***Capu Dealului*** – Ag.; ***Capu Luncii*** – Bz., Ph., ***Capu Malului*** – Ag., ***Capu Măgurilor*** – Ag., ***Capu Moşiei*** – Bz., If., Il., ***Capu Piscului*** – Ag., Db., Ph., ***Capu Podului*** – Il.; ***Capu Poienii*** – Ag. etc.

Nu lipsită de capcane este şi interpretarea determinantului în cazul construcţiilor genitivale, când se realizează omonimia ***antroponim / toponim***. La un toponim ca ***Gura lui Bădici*** – Ag., deşi nu avem înregistrat în DTRM un ***Bădici*** pârâu, vale, determinantul este, cu siguranţă toponimic, din moment ce, în acelaşi

[3] Maria Dobre, *Despre apelativul* ***cot*** *în sistemul lexical al limbii române şi rolul lui în toponimie*, în LR XLII (1993), nr. 9, p. 443–447.

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

document, de la **1848** (MȚR 164/1), se specifică: „pe Bădici în jos”, iar pentru ***Podu Bălencii*** – Db., faptul că se poate identifica o vale ***Băleanca***, în aceeaşi localitate, ne conduce la etimologia corectă.

Accesul la aceste informații n-a fost posibil în toate cazurile, dificultate pricinuită de vastitatea inventarului toponimic şi de implicarea, firească, a mai mulți redactori în elaborarea dicționarului. Aşadar, toponime considerate a avea un determinant antroponimic, sunt, în realitate determinate de alte toponime în genitiv, desemnând raportul de apartenență:

Apa Bercegovului, pârâu *c.* Cosâmbeşti – Il., *a.* **1687** BR 1/18, cf. ***Belciugu***, pârâu *c.* Sohalu – Cl., atestat: (gura) ***Berciugovului,*** **1671** BR 6/11, în acelaşi areal;

Apa Călianului, pârâu *c.* Călineşti – Ag., cf. ***Călianu***, gârlă *c. Călineşti* – Ag.;

Apa Cătăuțului, pârâu *c.* Buda – Bz.; cf. ***Cătăuțu*** – pârâu *c. Chiojdeni* – Vr., în vecinătate;

Apa Cârceiului *c.* Coteşti – Vr.; cf. ***Cârceiu***, pârâu în aceeaşi localitate;

Balta Cernei – Mh.; cf. ***Cerna*** râu – Gj., Mh.;

Coardele Drăgoicii, *c.* Bâcleş – Mh., moşie, *a.* **1556–1557**, fără menționarea determinantului, la secțiunea etimologică. Faptul că în aceeaşi comună este atestat la **1513** un sat ***Drăgoicea***, sugerează cu claritate natura determinantului.

Natura obiectului denotat ne poate ajuta uneori în opțiunea etimologică.

Un toponim ca ***Puțu Dobrotesei*** *s.* Văleni *c.* Brâncoveni – Ot., nu poate fi interpretat ca având un determinant toponimic, chiar dacă există o comună ***Dobroteasa*** în acelaşi județ, dar la o distanță apreciabilă, dacă ne gândim că este pe partea stângă a Oltului, râul ce desparte cele două provincii istorice: Oltenia de Muntenia. Prin urmare, determinantul antroponimic este cel corect.

Un caz fericit de rezolvare a omonimiei este atunci când termenul secund este un nume de sat, consemnat în nomenclatoare. De aceea un toponim ca ***Piscu Totea*** – Gj., n-ar fi trebuit să pună probleme, în stabilirea etimonului, deoarece toponimul respectiv desemnează o formă de relief de pe teritoriul localității *Hurezani* – Gj., în imediata vecinătate a satului ***Totea de Hurezani*** (IN 1974).

O altă situație de manifestare a omonimiei în toponimie se referă la acele nume de moşii cu formă feminină derivată. În spiritul precizării etimologice, dacă aceasta este posibilă în toponimie, nu ne este indiferent dacă toponime ca: ***Alexeanca, Asăneasca, Băicoianca, Bălăneasca, Băleanca, Băleasca, Bălileasca, Bărcăneasca*** etc. sunt ele, aşa cum ar părea la prima vedere, antroponime feminine, sau derivarea s-a produs în procesul toponimizării, de la un antroponim masculin sau de la un toponim, de obicei, numele satului pe care se găseşte moşia, şi un sufix toponimic.

Atunci când este posibil, putem demonstra că toponimul, cu formă feminină are ca etimon un antroponim masculin, soluție sigură, când documentele au fixat forma adjectivală. De exemplu: ***Bărcăneasca*** – Bz., *a.* (partea) ***Bărcănească*** la **1639**, cu etimonul *np.* ***Bărcan***. Nu întotdeauna s-a putut face corelația. Astfel:

Drăgăneasca, pădure *c.* Stoieneşti – Vl., explicată printr-un *np.* ***Drăgăneasca***, soluție contrazisă de ***Funia Drăgănească*** *c.* Stoieneşti – Vl. Forma adjectivală ***drăgănească*** presupune un etimon masculin ***Drăgan*** sau ***Drăgănescu***.

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

Voineasca, tarla – Vl. şi ***Funia Voinească*** (DTRO) cer, de asemenea, un etimon masculin: ***Voinea, Voinescu***, prin intermediul unui derivat adjectival: ***voinesc***.

Mai clară, trimiterea la etimon se poate face în cazul derivatelor toponimice.

Astfel, ***Asăneasca***, teren arabil *c.* Dărăşti – Ilfov – Gr., probabil, o fostă moşie, are ca bază etimologică numele satului ***Asan***, atestat încă de la **1887**, în aceeaşi comună, nu un *np.* ***Asăneasca***.

Dacă documentele au indicat etimonul antroponimic corect, în cazul ***Bărcăneasca***[1] – Bz., localizarea pe teritoriul satului ***Bărcăneşti*** – Il., a moşiei ***Bărcăneasca***[2], a putut conduce la o soluţie adecvată: un etimon toponimic cu schimbarea sufixului ***eşti > easca***. Nu în toate cazurile s-a respectat acest principiu, cum o dovedesc următoarele exemple, explicate prin antroponime feminine:

Alboteasca, moşie *c.* Zăvoaia – Br., ce şi-a luat numele de la ***Albota***, lac în aceeaşi comună;

Alexeanca, moşie s. *c.* Alexeni – Il., formă derivată de la numele satului ***Alexeni***;

Alimăneasca *c.* Izvoarele – Ot.; cf. ***Alimăneşti***; sat în aceeaşi comună;

Andrăşeasca, pădure *s.c.* Andrăşeşti – Il., derivat toponimic, cf. ***Andrăşeşti;***

Apostolăcheanca, moşie – Bz., ce a aparţinut mănăstirii ***Apostolache*** – Ph. etc.

Adesea explicaţiile localnicilor aduc lumină în stabilirea unei etimologii corecte. De exemplu, în ***Fântâna Prigoarei*** *c.* Ludeşti – Db., prima tentaţie ar fi să-i atribuim un determinant antroponimic apelativului ***fântână***. Din materialul cules pe teren, aflăm însă, că fântâna se află pe o vale „cu multe prigorii”, cf. ***prigoare*** ‘pasăre migratoare de mărimea unei turturele, viu colorată, care trăieşte pe malurile lutoase ale apelor’ (DEX).

De asemenea, pentru un toponim ca ***Poteca Croitorilor*** *s.* Decindeni *c.* Dragomireşti – Db., explicaţiile subiectului anchetat: „erau multe rădaşte = croitori”, şi asocierea cu determinatul ***potecă*** ‘drum de ţară’ ne ajută să eliminăm alte ipoteze: antroponim la plural sau nume de agent.

Dispariţia motivaţiei unor toponime a dus la resemantizarea acestora şi, implicit, la ***etimologii populare***.

Este şi cazul oronimului prahovean, ***Baiu***, *a.* **1600**, explicat printr-un antroponim: ***Baiu***.

Sub influenţa graiurilor de peste munţi, prahovenii au asociat numele ***Baiu*** cu ***bai*** ‘necaz’, ceea ce a făcut ca un versant al acestuia: ***Baiu Mare***, să poarte denumirea şi de ***Necazu Mare***, determinându-l pe redactor să propună şi acest etimon.

O etimologie populară şi mai interesantă priveşte toponimele brăilene: ***Baba Alecu*** – Br., *a.* **1898** MDG şi ***Babalâcu***, lac *c.* Tufeşti – Br. *a.* **1864** Szathmary. Pentru un geograf nu îndeajuns de familiarizat cu tainele limbii române, părând stranie asocierea cuvântului ***babă***, cu înţelesul curent ‘femeie bătrână’, cu un antroponim masculin: ***Alecu***, prin ignorarea sensului cuvântului de origine turcească babă ‘tată’, întâlnit şi în baladele populare: ***Baba Novac***, s-a ajuns la mai uzualul ***babalâc*** ‘om bătrân şi neputincios’, şi el un turcism. Toponimul cu această formă s-a perpetuat în graiul localnicilor, fiind actual ca nume de *lac* şi *pădure* pe teritoriul *c.* Tufeşti.

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)

Un toponim ca: ***Fețele Grâului*** *s.* Podu Vadului – Ph., trebuie interpretat, de bună seamă, ca ***Fețele Gruiului***, cu referire la un toponim ***Gruiu***, cf. ***grui*** 'deal mic' (DEX).

Până la publicarea completă a *Dicționarului toponimic al României* (DTRM), aspecte, ca cele menționate în această lucrare, mai pot apărea, deoarece, după cum am mai menționat, cercetătorul lexicograf nu are o imagine de ansamblu asupra toponimiei munteneşti, pentru a face filiațiile necesare. Apelul la documente, care ne pot oferi, uneori, cheia pentru o bună interpretare etimologică, asociat studierii contextului social-istoric, în care apare atestat un toponim ori altul (mai ales numele de aşezări umane), reprezintă tot atâția paşi în drumul spre o mai bună înțelegere a numelor noastre de locuri.

ABREVIERI

BR	=	Arhivele Statului Bucureşti. Fondul *Mănăstirea Bradu*.
DEX	=	*Dicționarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, 1996.
DIR XVI, II, VI	=	*Documente privind istoria României. B. Țara Românească*, tomul vol. II (*1526–1550*), vol. VI (*1591–1600*), Bucureşti (1951–1954).
DTRM	=	*Dicționarul toponimic al României. Muntenia*, vol. I, Bucureşti, 2005, vol. al II-lea, Bucureşti, 2007.
DTRO	=	*Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, Craiova, vol. I (A–B), 1993, vol. II (C–D), 1995, vol. III (E–Î), 2002, vol. IV (J–N), 2003, vol. V (O–R), 2004, vol. VI, (S–Ț), 2006.
GLMT	=	Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Glosar dialectal Muntenia*, Bucureşti, 1999.
IN	=	Indicatoare alfabetice ale localităților.
MDG	=	*Marele Dicționar Geografic al României*, vol. I, Bucureşti, 1898.
MȚR	=	Arhivele Statului Bucureşti. Fondul *Mitropolia Țării Româneşti*.

ILS NE SONT PAS CE QU'ILS SEMBLENT: PIÈGES ÉTYMOLOGIQUES DANS LA TOPONYMIE

RÉSUMÉ

L'auteur attire l'attentions sur les pièges qui ménacent le lexicographe toponymique en l'interpretation étymologique des noms de lieux.

Ces pièges sont génerés par les modifications phonetiques, par les constructions abrégées, les homonymies et par les étymologies populaires.

On fait ainsi des corrections étymologiques sur des toponymes comme: ***Batâru, Colonești, Crâmpoaia, Dotăria*** etc.; ***Cimitiru de Blană, Dosu Lupului, Satu lu Târgu, Drăgănești – Vlașca*** etc.; ***Atârnați, Cotu Boieresc, Capu Dealului, Apa Călianului, Coardele Drăgoicii, Apostolăcheanca, Puțu Dobrotesei, Piscu Totea, Asăneasca, Drăgăneasca, Babalâcu*** etc.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti"
Calea 13 Septembrie nr 13, Bucureşti

BDD-A15270 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 13:00:08 UTC)